

Når det drejer sig om tilliden til lokalpolitikere, har vi den i større udstrækning end visse af fru Margrethe Vestagers kolleger; men det betyder jo ikke, at man gennem tillid til det lokale led får ensartede løsninger. Man kan jo sagtens have tillid til mennesker, som lokalt gennemfører forskellige løsninger. Det er jo f.eks. tilfældet på skoleområdet.

Når man decentraliserer ting, risikerer man altså at få forskellige løsninger. Det kan være godt og rigtigt på en lang række områder, men vi har i Det Konservative Folkeparti den opfattelse, at folkeskolen er en af de efterhånden ganske få kulturbærende institutioner, som kan sikre os et fællesskab, og derfor vil vi gerne have, at der er nogle fælles – man kan kalde det standarder, eller man kan kalde det retningslinjer. Vi vil gerne have, at det er ligegyldigt, om man har gået i skole i Skagen, København eller Gedser, når det drejer sig om kendskab til vores kulturarv og vores fælles historie og sprog m.v., og derfor ønsker vi en central, bindende læseplan.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jamen skolen skal jo ikke være mere fælles, end at man skal kunne vælge sig ud af den. Skolen skal ikke være mere fælles, end hvis græsset er grønnere, eller karaktererne er højere på den anden side af kommunegrænsen, skal man kunne vælge sig derover, så jeg forstår ikke helt, hvor det kommer fra, at De Konservative synes, der skal central styring til.

Det andet er: Hvis man fra konservativ side har tillid til de lokale politikere, hvorfor er det så nødvendigt at tvinge dem til at bruge privat hjemmepleje? Hvorfor er det nødvendigt at tvinge til frit valg? Hvorfor er det nødvendigt at tvinge tingene igennem, hvis man har den tillid, som man anråber, at jeg selv og mine kolleger må give udtryk for?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg tror altså, det kører en lille smule rundt for fru Margrethe Vestager, men det er jo også blevet lidt halvsent.

Der er ikke tale om mistillid til de lokale politikere, når vi ønsker en fælles folkeskole, som har en national identitet. Vi vil gerne have, at man kan vælge en folkeskole i det jyske område og en folkeskole i det sjællandske område og være sikker på, at man kan glide nogenlunde

umiddelbart ind på samme klassetrin. Det vil vi gerne være sikre på.

Men det betyder ikke – og det tror jeg i grunden heller ikke fru Margrethe Vestager mener – at vi skal nedlægge forbud mod f.eks. friskoler eller privatskoler. Naturligvis skal forældre have mulighed for at vælge noget andet. Men vi vil gerne sikre en fælles folkeskole, som er så attraktiv og har et så højt kvalitativt niveau, at langt, langt de fleste forældre i Danmark søger at anbringe deres børn der. Det ser vi gerne, og det er formålet med vores folkeskolepolitik.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt ind på noget helt andet, og det drejer sig om Tyrkiets medlemskab. Der har jo været en hed debat de sidste par dage, og debatten bliver nok ikke mindre hed i den kommende tid.

Kl. 19.30

Det, der er pudsigt, er, at partierne slår nogle kolbøtter angående Tyrkiets eventuelle medlemskab af EU. Nu er der startet en procedure, som skal begynde med optagelsesforhandlingerne med Tyrkiet, og det er jo sådan, at inden statsminister Anders Fogh Rasmussen blev statsminister, var han imod, men nu er han for. Da Poul Nyrup Rasmussen var statsminister, var han for, nu er han nærmest imod, og jeg har læst, at den konservative partiformand, hr. Bendt Bendtsen, var lidt betænkelig på et tidspunkt.

Nu vil jeg godt høre: Er det ikke lidt træls for De Konservative, at Tyrkiet åbenbart rent umiddelbart skal indlede optagelsesforhandlinger? Dansk Folkeparti mener, at det er et meget, meget stort problem. Vi har den holdning, at Tyrkiet slet ikke hører til i EU, og hvordan stiller Det Konservative Folkeparti sig til Tyrkiets optagelsesforhandlinger?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Ja, Dansk Folkeparti synes jo heller ikke, Danmark hører til i EU. Nå, men det er en dybt kompliceret sag.

Der er nu taget skridt til at indlede optagelsesforhandlinger med Tyrkiet, men derfra og så til at forestille sig, hvornår Tyrkiet eventuelt kan blive medlem af EU, er der en lang, lang vej, som er brolagt med den ene forhindring efter den anden. Det er ikke kun et spørgsmål om, at de efterlever nogle ændringer i deres lovgivningsapparat. Disse retlige garantier skal også implementeres i virkeligheden, i det daglige liv.